257 55

QUÆSTIO MEDICA,

Quodlibetariis disputationibus manè discutienda in Scholis Medicorum, die Jovis decimâ secundâ Februarii 1711.

M. CAMILLO FALCONET, Medico Regis ordinario & amplissimi Galliarum Cancellarii, Doctore & Præside.

An Fœtui sanguis maternus alimento?

I.

GENERARI dicitur Animans, ex quo nutriri incipit: ut in nutricatione posita sint haud minùs Animantis initia, quàm incrementum atque perfectio. Verùm alia nutricationis ratio in primordiis, alia in ætate subsequenti. Majorem alimenti partem in Fœtûs venas ex Matre transfundi, omnibus fere obvium est; at non ita multis animadversum, quid, præter insolitas quibus commeat vias, Fœtûs alimentum ab Adulti alimento discrepet. Discriminis illius tria sunt capita, qualitas quantitas & motus. Nutriendi corporis qualitas consimilem desiderat qualitatem in succo nutrituro: quàm mollia ac tenera sunt Embryonis Fœtûs-ve alendi stamina, tam mites delicatas ductilesque decet esse alibiles particulas. Maximâ verò copiâ alibilem succum affluere oportet, qui ex tantulo puncto Fœtum in eam molem augeat, ut ratio, quâ humanus V. G. Fœtus per novem menses crescit in utero, decies millies & ampliùs superet rationem, quâ per reliquum vitæ cursum ad justam magnitudinem pervenit. Motu tandem, nisi quàm lenissimo, non fas est in compagis adeo teneræ recessus, succum nutricium irrepere.

II.

HARUM conditionum nulla deest lacteo succo, quo turget uterus à conceptu. Non citiùs aurâ seminali fœmineus sanguis afflatur, quàm uteri contextus mirum in modum immutari occipiat. Tum genitale aruum emolliri, fibræ laxari, meatus invii tunc primùm recludi, quibus serum lactescens à sanguine secernatur ac in cellulas uterinas confluat. Is est nimirum liquor, quem stillantem ex uteri fundo membranæ Fœtûs cæcis quasi poris initio combibunt; placenta deinde radiculis in cellulas actis manifestè trahit; ut pars ejus per venam

umbilicalem sanguini committatur, pars altera in Amnii cavitatem supportetur, unde sugat Fœtus ubi sugendo erit. Talem liquorem genuinum esse Fœtûs alimentum negaverit is solus, qui rationi simul & sensibus nuntium remiserit. In plerisque Animalibus uterus mammæ instar succo illo turgidus deprehenditur: in Ruminantibus præsertim tam ex uteri cotyledonibus quàm ex chorii carunculis plenis manibus emulgetur. Præterea quid in illo desiderari potest, ut alimenti munia perfectè impleat: flos est delibatus sanguinei cremoris, tantò purgatior ipso mammarum lacte quantò Fœtus tenerior est puero lactente. Suppetit deinde quantum satis sit, majori in dies copiâ pro Fœtûs incremento in uterum confluens; ipse aliàs totus quantus est alibilis. Denique ut humores lymphatici, quod genus est succus ille nutricius, moderato cursu feruntur, ita ille sensim sine sensu, ut par est, in Fœtûs venas illabitur.

III.

IN sanguine materno quæras frustra quæcumque in lacte uterino obvia se se dant: nam ut eodem ordine aggrediamur; viæ nullæ apparent, quibus sanguis ille in Fœtum ab utero commeet. Nimirum ex parte Fœtûs, ne minima quidem hiant vasa in placentæ superficie, modò illæsam tractes, quibus, vel si validè comprimas, sanguinis guttam possis elicere: ex parte verò uteri, vasa quibus menstrua erumpunt numquàm magis impervia sunt, quàm graviditatis tempore; quippe quæ Fœtus utero affixus mole suâ ad uteri fundum replicata admoveat sicque occludat: hoc obice remoto per hæc eadem vasa fluunt lochia, cùm sanguini congesto hâc sit facilior via, quàm per venas subsidentis post partum uteri molis. Commentitia itaque est arteriarum & venarum Matris conglutinatio cùm venis & arteriis Fœtûs: concesso etiam illam fieri posse; nulla certè est, dum conceptus omni nexu solutus utero comprehenditur; quod primis graviditatis temporibus fit in omnibus Animalibus, in quibusdam ad extrema usque: tunc sanè in uteri cavum priùs effundi sanguinem necesse foret, quàm vasorum placentæ ostia subiret; quod quidem fateri reformident, vel ipsi hujus sententiæ patroni. Jam verò quàm à ratione alienum est, sanguinem sulfure & sale ferventem, qualis est maternus, in Embryonis corpusculum infundi: profectò alibiles partes talis liquoris alveo convectæ, non tam alendo corpori profuturæ, quàm tot heterogeneæ præpollentes nocituræ essent: præpostere etiam Natura videretur egisse, quæ Animalis adulti sanguinem in Animalculum, dum imbecillius est, ejus nutriendi causâ induceret, quod robustius deinde factum mammarum lacte tantùm cibat. Nec quantitas materni sanguinis, ut ut non deficiat, tam insigniter augendo Fœtui par esset, cùm vix ille centesimâ sui parte alibilis censendus sit; recrementis verò iis abundet, quæ per incernicula Fœtûs majori copia secedere deberent, quàm re ipsâ secedunt: quandoquidem, quicquid purgamenti superest de humore, quo per novem menses alitur Fœtus, humanus v. g. id omne vesicâ & intestinis facilè contineri videmus. Postremò si quid valet decantata illa fluida inter & solida æquilibritas, annon sanguinis motus ex uteri arteriis in Fœtûs venas corde materno impulsi violentior est, quàm ut tenellulæ fibræ obsistere valeant? An etiam corculum Fœtûs impetu

ſanguinis à corde materno vibrati jugiter quaſſatum ſui juris motum retinere poſſet, quin rhythmum validioris cordis ſequi cogeretur.

IV.

RATIONIBUS validiſſimis, ſi quid judicii noſtri eſt, ſententia de ſanguine materno oppugnata fuit; illas tamen experimento anatomico cumulabimus, eoque inter alia bene multa ut facillimo ita liquidiſſimo; ne qua veritatis lucem refugientibus latebra ſuperſit. Canis gravida in procinctu partûs vaſis ſanguiferis ſectis ſanguine exhauritur, ut vix ſemuncia, idque in corde vel proximè cor ſit reliqua; tum aperitur uterus, qui exſanguis omnino eſt, placentæ catulorum eximuntur, quod levi tactu facias, & apertis membranis catuli reperiuntur ſanguine pleni imò vivi, etiam ſi dimidiam horam à Matris morte membranas aperias. Valeant igitur quæcunque temere obſervata huic experimento repugnaverint: ſi quis Fœtus exſanguis occurrerit in muliere quæ ex alto lapſa ſanguinem omnem profuderit; vel exſanguem putandum eſt Fœtum vitio conformationis jam antea fuiſſe, vel vaſe aliquo placentæ rupto ſanguinem profluxiſſe, cujus veſtigia obſervatorem fefellerint, parum, ut fere fit, ad ea attentum quæ præjudicatæ opinioni adverſantur. Quicquid id eſt, obſervatio temere inſtituta, quam caſus obtulit, nec iterum forſan offeret, non habet ictum quo minimùm labefactet experimenti auctoritatem, quod pluries repetitum eâdem ratione ſemper ſuccedit; quodque, ſi incredulis lubet, ſexcenties iterum repeti poteſt. Mitto autem cætera quibus fidem allatæ obſervationi munire conantur; & uterum & placentam, quà ſe ſpectant, membranâ carere; ideoque vaſorum utrimque hiantium facilem conglutinationem eſſe: nullas eſſe glandulas in utero quibus humor lacteus ſecernatur; aliaque id genus quæ veritati tam repugnant quàm tenebræ luci. Cæterùm lochia in argumentum ſuæ opinionis trahere: placentam neſcire cui uſui foret, niſi ſanguini à matre excipiendo inſerviret, atque ſimilia id tantum evincunt, Viros eſſe præclarè aliàs de re anatomicâ meritos, quibus volupe ſit ignorare quod alii gaudent cognoviſſe.

V.

FOETUS, totum in toto, Animal in Animali, partibus Matris annumerandus minimè eſt: mortuæ Matri ſæpe enim ſuperſtes, communi vitâ nequaquam ei conjungi fidem facit. Sua cuique eſt vita, quippe ſuus cuique ſanguis ab ingenitâ cruoris guttâ, unde & in Molis ſanguinis origo. Verùm ſi ſanguine eodem uterque animaretur, jam vitæ communitate in unum coaleſcerent duo, ut ſimul interitura, ita nullo tempore a ſe invicem forte divellenda: quò enim vaſorum ſanguiferorum conglutinatio magis inveteraſceret, eò ægriùs divelleretur: ſic numquam graviditati partus ſuccederet; quippe qui non ſolùm à præſenti conglutinatione ſemper impediretur; ſed etiam unde cieretur, cauſam non haberet: nam in eo ipſo prima partûs ratio poſita eſt, quòd maternus ſanguis Fœtu excluſus vaſa uteri ſub finem graviditatis ita diſtendit; ut inde vaſcula, quibus ſuccus lacteus commeat à Matre ad Fœtum comprimantur;

2.60

ſiceque Fœtui alimentum ſubripiatur, placentæ radiculæ contabeſcant &c. Quid plura? dicendorum numquam foret finis; cùm veritatis argumenta ut depromuntur, majori ſemper copiâ ſubeant: analogiam tamen ex Oviparis petitam omittere non licet: hac ſolâ ſi non vincitur, res ſaltem aliunde demonſtrata mirè illuſtratur. Siquidem cùm nihil Ovipara inter & Vivipara videamus intereſſe, niſi quatenus in his alimentum Fœtui per partes in momenta ſubminiſtratur; in illis verò totum ſimul & ſemel in ovo congeritur; quàm veriſimile eſt, alimentum illud, ut in Oviparis nemine refragante, ita in Viviparis alienum a ſanguine prorſus eſſe. Sic tandem ductis a ratione ab experimentis & ab analogiâ argumentis jure concluditur.

Non ergò Fœtui ſanguis maternus alimento.

Domini Doctores diſputaturi.

M. Thomas Bernardus Bertrand.

M. Ægidius Adam.

M. Camillus Falconet, Præſes.

M. Hyacynthus Theodorus Baron.

M. Joannes Nicolaus Delahire ex Academiâ Regiâ ſcientiarum.

M. Philippus Caron.

M. Alexius Littre Academiæ Regiæ ſcientiarum ſocius.

M. Petrus Joannes Burette Profeſſor Regius, è Regiâ numiſmatum Academiâ.

M. Ludovicus de Vaux.

Proponebat Pariſiis ANTONIUS DE JUSSIEU Lugdunæus, in horto Regio Pariſienſi Botanices Profeſſor Regius & Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1711.

Apud viduam Franciſci Muguet Typographi Regis. 1711.